

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Βιστόν και τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννακόσα καὶ χίλια κί' ἐπτά,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Λύγυστου πέμπτη κί' εἰκοστή,
Στόλοι μᾶς ἔλθαν θαυμαστοί.

Χίλια κί' ἑνα,
τρέχε πένα.

**Ἡ ἄλλου τὰ δύο ξυλένια πλυσματα
τοῦ Γεωργίου τὰ ραβδωνιάσματα.**

Κι' ἐμεῖς μέ ρόδα ραίνομε τὴν Ὑψηλότητά σου...
δὲν ξέρεις πῶς ἡγάγηκαμε σὲ ἄρραβωνιάσματα σου.
Χαῖρε, ποῦ δὲν σ' ἐθάμβωσαν Βασιλικαῖς πορφύραις,
καὶ κόρη τῆς ἀγάπης σου καὶ τῆς καρδιάς σου πῆρες
μέ χάρες κι' ὠμορριά ψυχῆς, ποῦ δὲν τὴν κάνουν Θρόνοι
καὶ δὲν τὴν σβύνουν χρόνοι.

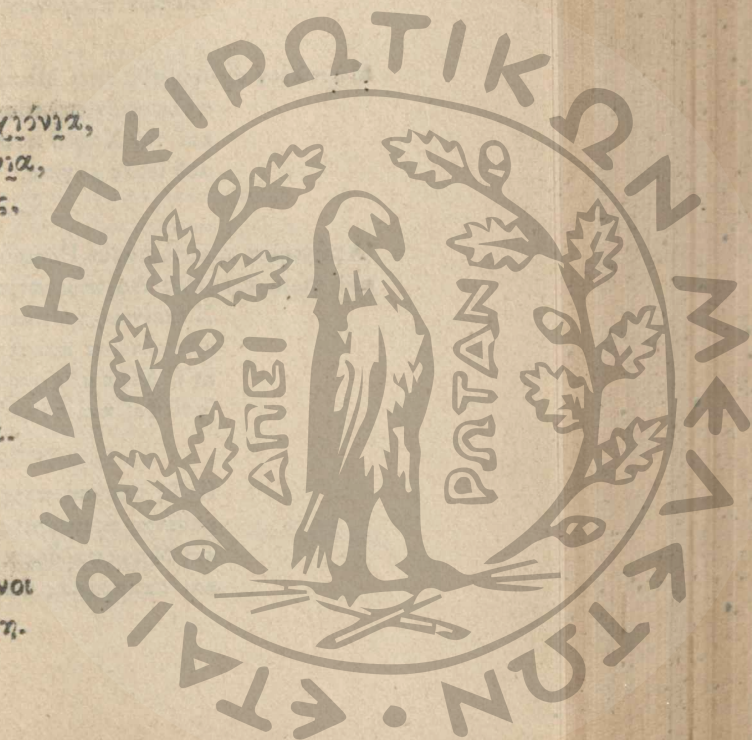
Εὐοὶ τῆς νύφης τῆς χρυσῆς, ὅπου τὸ παλληκάρι
τοῦ Θρόνου μας θὰ πάρῃ
μέ τὴν καρδιά τὴν ξάστερη καὶ τὴν παλληκαρίσια,
ποῦ τόκανε τὰ δάκρυα νὰ χύσῃ τὰ περίσσια.

Χαῖρε, ποῦ δὲν σ' ἐθάμβωσαν Αὐλῶν μεγάλων τύφοι
καὶ πάπυροι πανάρχαιοι καὶ φεουδαρχικοί...
τραγούδια λέτε σὲ γαμπρό, τραγούδια καὶ σὲ τὴ νύφη,
ποῦ ξέρει κι' ἀπὸ γράμματα κι' ἀπὸ ζωγραφικὴ,
κι' ἀστρονομία τπούδασε καθὼς τὸν Αἰγινήτη
καὶ ξέρει γι' ἄστρα νὰ μιλή καὶ τροχιαῖς κομήτη.

Χαῖρε φωνάζομε ξανά,
κι' ἀπὸ τῆς Κρήτης τὰ βουνά,
ποῦ τῆς κορφαῖς των κρύβουνε σὲ σύννεφα καὶ χιόνια,
κάτι σκιαῖς παλληκαριῶν, ὅπου κοιμούνται χρόνια,
τὰ δακτυλίδια χαιρετοῦν τοῦ γόνου τῆς Κορώνας,
πούγινε τῆς ἐνώσεως ὁ πρῶτος ἄρραβῶνας.

Ἰκεανίδες χαιρετοῦν τὸν ἄρραβωνιασμένο,
τὸν ναύτη, τὸν ξενιτευτή, τὸν θαλασσοδαρμένο,
καὶ σὲ πελάγη γαλανὰ κι' ἄφροστεφανωμένα
Νεραῖδες ραίνουνε μ' ἄφρους ἀφρόπλαστη παρθένα.

Τῶν ἄρραβῶνων ἡ χαρὰ χαρὰ σ' ἐμᾶς νὰ γίνῃ,
εὐοὶ κι' ἄρραβωνιάστηκε τοῦ Βασιλῆα τάγορι,
κι' ἀπὸ τὴ γῆ ποῦ τῶρεψε λευκοὶ φυτρόνουν κρῖνοι
γιὰ τὸν λεβέντη Ναύαρχο καὶ τὴν πανόρχα κόρη.

Συμβούλιον Ὑπουργικόν τῆς Αἰδηψοῦ σημαντικόν.

Φ.—Λύπες πικρὰς τὸ παρελθὼν καὶ θλίψεις μ' ἐνθυμίζει,
μὲ γοητεύει τὸ παρὼν, τὸ μέλλον μὲ κοιμίζει.

Π.—Τί λές, μωρέ;

Θέλω νὰ πῶ πῶς ἔπαθες μαλάκα
καὶ τίποτα δὲν εἴμπορεῖς νὰ καταλάβῃς, βλάκα,
θέλω νὰ πῶ πῶς τὸ παρὼν μὲ τρέφει δι' ἐλπίδος
πῶς ἀπὸ τοῦτο θὰ πλασθῇ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος,
καὶ μετ' ὀλίγον ἔρχεται καὶ ἡ πρόεδρος καλὰ ζουσα
καὶ φρέγκας συναρπάζουσα
καὶ δόξαν συγκομίζουσα
καὶ ὅλους ἀποκομίζουσα.

Π.—Μιλεῖς ἀλαμπουργέικα... δὲν νοιώθω καὶ σταμάτα.

Φ.—Τάχαθες, Περικλέτο μου, τὰ συμβὰ καλὰ γίνονται;
Ὑπουργικὸ Συμβούλιον ἔστην Αἰδηψὸ μεγάλο
καὶ ἐκεῖ ποὺ λές μιλῆσανε γὰρ τὸν καὶ γὰρ ἄλλο.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργός,
ποῦ πάντοτε ἐνεργεῖ γοργός,
τοὺς κάλεσε ἐκεῖ πέρα
στὴν καθαρὴν ἀέρα.

Καὶ ἐκεῖνοι πῆγαν μὲ χαρὰ
νὰ συζητήσουν σοβαρὰ
τόσα σπουδᾶ θέματα...
Μοῦ λές καὶ πόλι φέμματα.

Π.—

Φ.—Μὴν ἀπιστῆς παντάπασιν τοῦ Φασουλῆ τὰ ρήματα...
λοιπὸν ἐσυζητήθησαν τὰ φλέγοντα ζητήματα.

Π.—Ποιὰ δηλαδὴ;

Φ.—Δὲν μπόρεσα νὰ μάθω καὶ καλὰ,
οὐ μὴν ἐσυζητήθησαν σπουδᾶ καὶ πολλὰ,
καὶ πρῶτον ὅπως ἐμαθὼ τὸ τοῦ Μαρκίου φλέγον
καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργός ἤκουσθη τότε λέγων:

Ἑλλήνων τέκνα φλογερά,
πρὸς νέας ἴτε νίκας,
ἐλευθεροῦτες ἱερὰ
καὶ τῶν προγόνων θήκας.

Μὴ πλέον ἀμυνώμεθα περὶ Μακεδονίας,
πολεμικὴν σελπίσετε
καὶ τὴν Χαφίδ κτυπήσετε
μεθ' ἱερὰς μανίας.

Ἀφήσωμεν πρὸς τὸ παρὼν Ρωμούνους καὶ Βουλγάρους
καὶ τώρα πρὸς τῆς Ἀφρικῆς στραφώμεν τοὺς βαρβάρους.
Σ' ἐκείνους τρόπαια πολλὰ
μᾶς κάνουνε κατ' ἐρί,
καὶ ἡ Δόξα μᾶς χαμογελά
στὸ Φεῖ καὶ στὴν Τυχγέρη.

Καὶ ὅς σπεύσῃ πρὸς τὸ Μαράκας
καθ' ἑνὸς ἀειμάνιος,
καὶ Μπουμπάδης καὶ Πατακῆς,
καὶ σακχαράκης σπάνιος.

Νέους ὀρίζοντας ποθῶ καὶ μίαν νέαν δρᾶσιν,
τὸ νέον πάντοτε κινεῖ τὴν φλογεράν μου κρήνην.
Νέους ὀρίζοντας ποθῶ καὶ κατ' ἐν τῇ καινῇ
τὸ τῆς ἀμύνῃς ζήτημα κατήντησε κοινόν,
τὸ μὲ Ρωμούνους μάχεσθαι καὶ Σόφρας ὀλοῦν
θαρρῶ πῶς εἶναι πράγματα πολὺ συνειθισμένα,
ὅμως ἀπὸ τὰ σπάνια δὲν εἶναι γεγονότα
τὸ νὰ θυμῶν καὶ ὁ Φερῆδ καὶ νὰ μοῦ στέλλῃ νύτα.

Τὸ νὰ ζητοῦν ἀνάκλησιν παππάδων καὶ προξένων
καὶ αὐτὸ τὸ βλέπω ζήτημα πολὺ συνειθισμένον,
τὸ νὰ καταδιώκωνται καὶ τὰ Πατριαρχεῖα
καὶ αὐτὸ μοῦ φαίνεται γὰρ μὲ συνήθης δυστυχία.

Τὸ σκέπτεσθαι καὶ μελετᾶν στρατεύματα καὶ σὺ
εἶναι καὶ τοῦτο ζήτημα κοινότατον εἰς ὅλους,
τὸ στελλεῖν ἀποσπάσματα καὶ κατὰ τοῦ Σαντα
τὰ μάλιστα μονότονον καὶ τοῦτο κατατῆ.

Τὸ βλέπειν πρὸς συμπλήρωσιν στρατεύματος στέλλῃ
γοῦστο καὶ αὐτὸ δὲν ἔχει,
τὸ στρατηγεῖν χειροτονεῖν τοῦ κρεβάτου βαρβάρου
καὶ αὐτὸ στὴν φύσιν ἐγκρίεται τοῦ δραστηρίου κράτους
τὸ συμπληρῶναι πᾶν κενόν
καὶ τοῦτο ζήτημα κοινόν.

Τὸ διαπράττειν τὰ κοινὰ καὶ καταστρατηγεῖν
παντὶς κοινῶν κοινότερον ἔστων στρατηγῶν τὴν γῆν.
Κοινότατον καὶ τὸ κρατεῖν καὶ διατρέφειν φίλους
ἀγριωτέρους καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοὺς Καβύλους,
γὰρ καὶ τὸ ν' ἀποχωρῆς πολὺ συνειθισμένον,
καὶ τὸ νὰ μὴ ἀποχωρῆς κοινόν καὶ τετραμμένον.

Νέους ὀρίζοντας ποθῶ καὶ θέλω πλέον τώρα
Μαράκας καὶ Μαρκινοῦς,
Χαφίδ, Καβύλους, Ἰσπανοῦς,
Γάλλων θαρραλὸν φόνον.

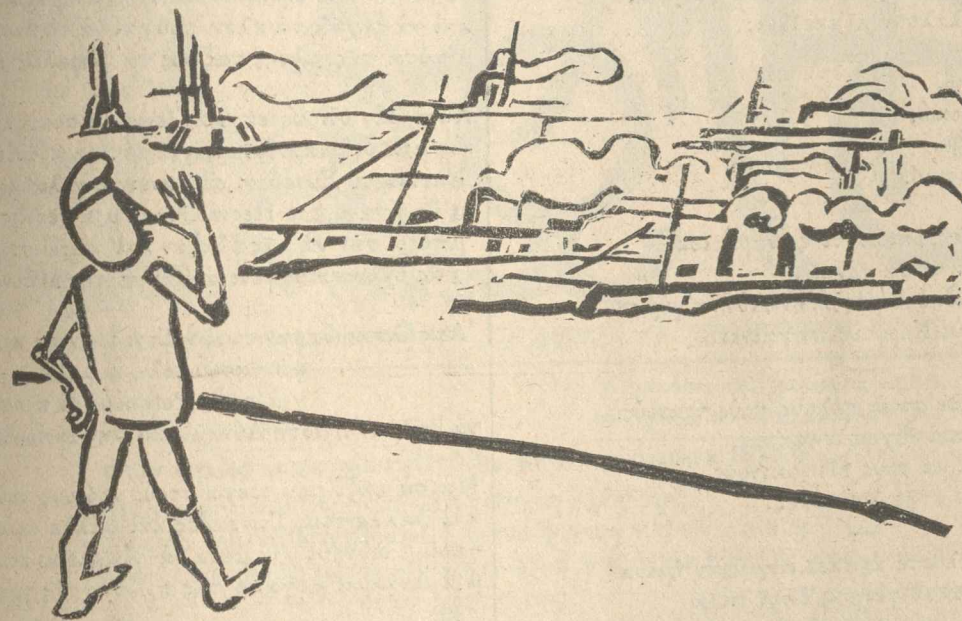
Ἴτε στὸ Μαρόκον... οὐρα...
καὶ ἀπ' ἐδῶ ποῦ κάνω κοῦρα
πρὸς αὐτὸ τὸ βλέμμα στρέφω
καὶ σκοποῦς μεγάλους τρέφω.

Καὶ ὅταν παίζω μπριτς ἢ πόκερ καὶ ὅταν τὸ λουτρό μου
τὸ Μαρόκο βλέπω μπρὸς μου καὶ τὸν νέο του Σουλτάνου
Μάρι... ἐδῶ τὸ πᾶν ἀνίστα,
πληθὺς καὶ μονοτονία.

Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
καὶ ὅ τὴν Αἰδηψὴν καλλύων
νέους πολέμιους θέλει.

Στείλετε τὰς Ἀνδρόνας,
τὰς Θυελλας, τὰς Σφενδόνας,
τὰς Ἀσπίδας καὶ τὰ Βέλη.

Στείλετε καὶ Νουκαρατούσας, Λόγγας, Δόξας, Νικας, καὶ ἄλλας
καὶ μὰ καὶ καὶ ἐμεῖς νὰ πάμε...
στὸ Μαρόκο πᾶν τὴν δόξα μὲ τῆς σούπας τὴν κουτάλα
φιναλμέντε θὰ τὴν φάμε.

Ἐκ τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων
ἀς στραφώμεν, ἀετοί,
πρὸς τὸ ζήτημα τὸ μόνον,
ὅπου δρᾶσιν ἀπαιτεῖ.

Καὶ τότε ποῦ γὰρ κοῦρα πλήττω μὲς στὴν Αἰδηψὸ
μὲ ξυπνᾶ, μὲ δυνάμυνει,
καὶ ἵναι φῆξ μοῦ μείναι μόνη,
καὶ μὲ μὲρα νύκτα κατ' ἐν νέον νὰ διψῶ.

Τρέμε σύ, Χαφίδ μωρέ,
ἔχω φούλ, μπρελάν, κρέ...
γὰρ κυττάζετε πῶς φεύγει...
ἔχω καὶ τοῦ Ρήγγα ζεύγη.
Τρέμε καὶ ἔκκνη κυλέρ,
καὶ ἀμφοῖν φιφίλ μαλέρ.

Κικιρικί
κουκουρί, καὶ
καὶ τὴν Κικὴ
καὶ τὴν Κικώ,
Μαροκουό,
Μαροκουό.

Τέτοιον λέγουν ὁ Κορφαῖτης
καὶ τοῦ μπριτς ὁ Στρατηλάτης
πῶς ἐφώναζε στοὺς φίλους.

Καὶ ἐγὼ χήμηξα φρενῆρας
καὶ δὲν ἔπαυα ξιφῆρας
πολεμῶν ἀνεμυμύλους.

Καὶ κατεῖχε πάντας φρίκη
καὶ ἄφρασαν τοὺς θεσιθήρας,
καὶ εἶπνε γὰρ τὴν συνθήκη
τὴν γνωστὴ τῆς Ἀλγεθίρας.

Κατόπιν τοῦ Μαρκινοῦ,
ποῦ τοὺς ἐτάραξε τὸν νοῦ,
θαρρῶ πῶς ἐζητήσαν καὶ γὰρ τὸ Περσικόν,
ἄλλο καὶ τοῦτο ζήτημα πολὺ σημαντικό.

Καὶ ἐκεῖ ποῦ λέγανε γὰρ αὐτὸ, μωρέ κατ' οὐλογοδάρτη,
καὶ ἔκκνην σκέψεις σοβαράς,
τοὺς ἦλθε μῆνυμα χαρᾶς
τὸν Πρίγκηπα Γεωργίου πῶς πέραν ἡ Μποναπάρτη.

Τῶν ἀραβῶνων, Περικλῆ, τὰ χαρωπὰ μὲνύματα
τῶν ὑψηλῶν τῶν ἰδεῶν ἀπέκοψαν τὰ νήματα,
καὶ τὰ σπουδᾶ θέματα ἀσφῆσανε στὴ μέση
καὶ ἀστέιλαν πρὸς τὸ παρὼν τὸ διάβολο πεσκέσι.

Καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργός γὰρ αὐτὸν τὸν ἀραβῶνα
πιάνει καὶ γράφει μὲ γράφῃ μεγάλη στὴν Κορῶνα,
καὶ λένε πῶς τῆς ἔγραψε μὲς στ' ἄλλα μυστικά
πῶς στὸ Μαρόκο θὰ σταλοῦν τὰν τιμὸν πηλικά.

Π.—Βρεταίναν τοῦτο ποῦ μοῦ λές;
Φ.—Παρελὸν θὰ γίνονταν πολλὰς
ἀνελπιστίας ἀποστολαίς.

Καὶ ἀφοῦ μᾶς ἐγκατέλειψαν οἱ φίλοι μαχακράδες
καὶ σήμερον φιλέλληνας δὲν βρίζαμε ὅπως πρῶτα,
πρέπει καὶ ἐμεῖς νὰ κάνωμε ἀντιπῶς κουτούδες
καὶ φάσκελα νὰ δώσωμε γὰρ καὶ σ' ἄλλη νύτα.

Συμβούλιον Ὑπουργικόν,
ποῦ φρέγκας συνταράττει,
τὸ μένος τὸ πολέμιον
ἐξήλθε τοῦ Κορφαῖτη.

Ἐμπρὸς μὲ τοὺς Ἑσθονοὺς ἐμπρὸς καὶ μὲ τοὺς Γάλλους,
ὁ Κόντης ἐκστράτευσε
χωρὶς νὰ χωρατεύῃ.

καὶ τῆς μεγάλης Αἰδης τοὺς ἀντιλάλους,
καὶ τῶν λουτρῶν ἢ ζυλευτῇ ταράσσεται γαλήνη,
καὶ ἀντιλαλοῦν καὶ ἐκαίνου:

Κοροϊκό,
Κική, Κοκώ,
Μαρουκοκό
καὶ Περσικό.

Σήκω, καυμένε Περικλῆ, μπαροῦτι ξαναμύρισε
καὶ κατὰ τὴ θά γένη...
καὶ ὁ Κόντες ἐκ τῆς Αἰδης μὲς στήν Ἀθήνᾳ γύρισε
καὶ στοὺς Κορφοὺς πηγαίνει.

Καὶ τέτοια ξαναμίλησε στοὺς φίλους τοὺς τρανοὺς:
ἐμπρός καὶ δίχως πλάταις,
ἐθύμωσα, μωρὲ παιδιά, μὲ τοὺς Μαρουκινούς
καὶ πάω σ' τῆς Δουκάτες.

Καὶ ὥς οὕτως γράφω νῆλθετε καὶ ἐκεῖ καμμιάν ἡμέρα
Υπουργικὸ Συμβούλιον νὰ γίνη καὶ ἐκεῖ πέρα
καὶ τοῦ Χαφίδ ὁ διάβολος νὰ πάρῃ τὴν πητέρα.

Φεύγω σ' τῆς Δουκάτες, φίλοι,
καὶ ἂν ἡ τζόγῃ μας ἡ Πύλη
καὶ ἄλλη νότῃ ξαναστείλῃ,
σὲς παρακαλῶ πολὺ
πρὸς τὸν Δούκᾳ καὶ ἡ δευτέρα
παραευθὲς ν' ἀποσταλῇ
κάθε τέλους ἐλευθέρᾳ.

Μὴ χαλάτε τὴν γαλήνην τῆς ζωῆς μας τῆς εὐθύμου
μὲ τοῦ κράτους τοὺς μπελάδες,
κατ' αὐτὰς ἐξ Ἑλβετίας ἔφερε καὶ τὸ παιδί μου
μεστωμένῃς ἀγελάδες.

Καὶ ὅλοι τρέχουν νὰ τῆς δοῦν
καὶ ἐν εἰρήνῃ τραγουδοῦν:
ὁ πατέρας τὴν Ἑλλάδα,
τὸ παιδί τὴν ἀγελάδα.

Τέτοια τοὺς ξαναμίλησε
καὶ ἔσκυψε καὶ τοὺς φίλησε,
καὶ τὴν καρδιά των ἔκανε μπαξὲ καὶ περιδούλι
καὶ ἐφθασαν καὶ μηνύματᾳ μεγάλ' ἀπὸ τὴν Πόλιν,
πὺς ὁ καλὸς μας Πατισάχ ἐν μηχανίδει λύσση
τῶν Ρούμ, τὸ γένος πολεμεῖ
καὶ πονηρὰ βυσσοδομεῖ,
καὶ ὁ Πατριάρχης μελετᾷ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς νὰ κλείσῃ.

Καὶ ἀπὸ τὴν δόλια τὴν Σταμπούλ τέτοιο μαντάτο φθάνει
καὶ ὁ Κόντες μόλις τᾶκουσε πολὺ τοῦ κκιφάνη,
καὶ ἐντόνως ξαναφώνηξε: μάρε, Ἕλληνες, μὲ τάχος
σ' τὸ Φέζ, σ' τὸ Φέζ... ἄμμ' δὲν μας Φέζ, εἶπα καὶ ἐγὼ μονάχος.

Π. — Θὰ φῆς καμμιά σ' τὴ μούρη
γὰ αὐτὸ τὸ καλαμπούρι.

Φ. — Ἀλλὰ καὶ τὸ Συνέδριον τῆς Χάγης, ἀδελφε μου,
ποῦ βίον μας ὑπόσχεται χωρὶς βρυγμοὺς πολέμου,
τὸν Κόντε τὸν ἐθύμωσε καὶ μὲ τὸ παραπάνω
καθὼς καὶ τὸν Σουλτάνο,

γιατὶ μὰς πρόσβαλε καὶ αὐτό, γιατὶ εἶχε τὴν βλακείαν
νὰ βάλῃ τὸ Ρωμαῖκό κάτω καὶ ἀπὸ Τουρκία,
καὶ νὰ ξεχνᾷ τὰ κλέη του καὶ νὰ τὸ κατὰ τὴν
μ' αὐτὰ τῆς τρίτης τάξεως τὰ ψωραλέα κράτη.

Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται, καὶ ὥς ν' ἀπισταλῇ
καμμιά διχαρτύρησις γιὰ τέτοια προσβολή.
Ἐκεῖνο τὸ Συνέδριον σὲ κάνει νὰ γελάσῃς,
καὶ ἂν ἤτανε, βρε Περικλῆ, καὶ μιὰ τετάρτη κλάσι,
μποροῦσαν νὰ μὰς ἔβαζαν καὶ κάτω σ' τὴν τετάρτην
καὶ ἂς ἔχωμε συγγένειαν καὶ μὲ τὸν Μπουνακάρτη.

Ἀπεβλακώθησαν σοφῶν Συνέδρων τὰ κρηνία...
φκντάσου, φίλη κεφκλή,
γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς τί προσβολή
νὰ βάλουν πρῶτῃ Δύναμιν καὶ τὴν Ἰαπωνίαν.

Μὰ σὺ μαζί μου τρέχα στοὺς χρόνους τοὺς ὠραίους
καὶ ψάλλε τοὺς Σαντάδες, καὶ ψάλλε τοὺς Σκουμπράτους
ὅπου μ' αὐτοὺς μιὰ μέρα θὰ γίνωμε καὶ ἐμεῖς
μιὰ Δύναμις μεγάλη τῆς πρώτης τῆς γραμμῆς.

Ἐάπλωνε τὴν ἀρίδαν καὶ μὴ σὲ μέλη διόλου
καὶ ἀδικόρως βλέπε τὸν ψεύτη τὸν ντουνηζ,
καὶ τὸν Φουρνιὲ θὰ φέρουν ὀργανωτῇ τοῦ Στόλου
νὰ βλέπῃ κάθε τόσο προβιδακμῶν φουρνιά.

Κάτι μὲ τὸ Μαρόκο νομίζω πὺς θὰ γένῃ,
καὶ τώρα, τραγογένῃ,
τὸν Ἀγγλικὸ τὸν Στόλο πάω νὰ προσφωνήσω...
Π. — Μὰ στάσου Νκύρχο του νὰ σὲ χειροτονήσω
μὲ τοῦτο τὸ νεμποῦτι
καὶ μ' ἔσκασες, τσιφουτή.

Ὁ Φασουλῆς μὲ χόλο σ' τὸν Ἀγγλικὸ τὸν Στόλο.

Ἐγγλέζοι, καλῶς ἦλθετε μὲς σ' τὰ νερά μας πάλι,
μὰ τώρα φίλαγγλος κανεῖς τοὺς Στόλους σὲς δὲν φάλλῃς
καὶ ἐγὼ τὴν ἐλισμόνησα τὴν πρώτη μας φίλιαν,
μῆτε σὰν πρὶν ὑπόληψι δὲν ἔχω σ' τὴν Ἀγγλίαν.

Δὲν εἶσθε πιά γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς τῶν Θαλασσῶν ἱππότην,
μὲ τοὺς Βουλγάρους σήμερα τὰ λυσσικά σὲς τρῶτε,
καὶ μ' ὅσα γιὰ τὰ δικήν μας καὶ ἂν ψάλλωμε στρωμύλως
σεῖς διόλου δὲν ἀλλάζετε τὸν τακτικὸν χαθὰ σας,
καὶ ὁ Νάτσεβ, τὸς ὁ Βούλγρος ἀνέλαβε σὰν φίλιαν
μὲ τὰς ἀποκαλύψεις του ν' ἀνοίξῃ τὰ γκαθὰ σας.

Καλῶς μὰς ἦλθετε ξανά, μὰ σήμερα μὲ τρόπο
παρακαλῶ σας εὐγενῶς ἀδειάστε μας τὸν τόπο.
Ἄλλου πηγαίνετε. Τῶν Μπουλ, ἀλλάζετε λιμάνι,
καὶ ἡ ζουρισμένη μούρη σας πολὺ κακὸ μοῦ κάνει.

Πὺς γιὰ Σαράφω θὰ λυσσοῦν καὶ ἡ Μίς τῆς Ἀλβιόνος
ἡ Ρωμηοσύνη σὺμμαχίαν δὲν πιστεύει ποτὲ τῆς,
καὶ τώρα μένει φίλαγγλος σ' τὴν Ρωμηοσύνη μόναν
ἐναὶ σταθμάρχης διεθνῆς, ὁ Μάρκος ὁ Δουπέτης.

Καλῶς τὰ πάλι τὰ θεριά των Θαλασσῶν τ' ἀνήμερα,
ποῦ τάγαποῦσα μιὰ φορὰ, μὰ βλέπωντάς σας σήμερα
βάζω γιὰ πείσμα σας, Τῶν Μπουλ, μιὰ πιόχη σ' τὴν μύτην,
καὶ τὴν κουνῶ καὶ τὴν κουνῶ καὶ πάω γιὰ τὸ σπῆτι μου.